

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/66/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2519200487
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2519200487.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., IČO: 31 335 004, so sídlom Bajkalská 30, Bratislava, proti žalovaným: 1. L. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX/XX, P., 2. D. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX/XX, P., o zaplatenie 10.628,70 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného v 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 26.05.2020, č.k. 21Csp/17/2019-130, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd konanie voči žalovanému v 2. rade **z a s t a v u j e**.

II. Žalobcovi voči žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

III. Rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku II., v jeho napadnutej časti o zaplatenie sumy 130,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z uvedenej sumy od 18.09.2018 do zaplatenia a v časti o zaplatenie úroku z úveru vo výške 6,69% ročne zo sumy 9.490,03 Eur od 18.09.2018 do zaplatenia, ako aj vo výroku III. o náhrade trov konania **r u š í** a vec mu v zrušenom rozsahu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

IV. Rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku II., v jeho napadnutej časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 678,99 Eur od 18.09.2018 do zaplatenia **m e n í** tak, že žalovaná v 1. rade je povinná zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 678,99 Eur od 18.09.2018 do zaplatenia, do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 10.039,02 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 9.360,03 Eur od 18.09.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. žalobu zamietol vo zvyšnej časti o zaplatenie istiny 589,68 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% zo sumy 1.268,67 Eur od 18.9.2018 do zaplatenia a úrokom z úveru vo výške 6,69% zo sumy 9.949,71 Eur od 18.9.2018 do zaplatenia a výrokom III. priznal žalobcovi voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 71,24%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil aplikáciou ust. § 39, § 52, § 53, § 54, § 565 Občianskeho zákonníka, tiež ust. § 2 ods. 1, § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 2 ods. 1, § 7 ods. 3, 4 zák. č. 310/1992 Z.z. o stavebnom sporení, Smernicou Rady č. 93/2013/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 1 ods. 2, § 502 a § 503 Obchodného zákonníka. Vecne súd dôvodil, že žaloba, ktorou sa žalobca voči žalovaným domáhal zaplatenia sumy

10 628,70 eur s príslušenstvom titulom neuhradených záväzkov z úverovej zmluvy, je dôvodná iba čiastočne.

3. Súd mal dokazovaním zistené, že na základe zmluvy o stavebnom sporení žalobca ako veriteľ a žalovaný 1/ ako dlžník a žalovaný 2/ ako spoludlžník uzavreli dňa 13.12.2011 Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere (ďalej len „Zmluva“), predmetom ktorej bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovaným mimoriadny medziúver s tým, že po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol mimoriadny medziúver poskytnutý a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok sa mimoriadny medziúver zmení na stavebný úver, účelom úveru bola modernizácia nehnuteľnosti. Celková výška medziúveru bola 11.000,00 Eur, úroková sadzba 6,69%, výška mesačnej splátky úrokov z medziúveru 61,33 Eur, splatnosť splátok úrokov z medziúveru 1. deň mesiaca, počet splátok úrokov z medziúveru do pridelenia cieľovej sumy 219, úroková sadzba úroku z omeškania maximálne vo výške ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva, výška mesačného vkladu, ktorý má dlžník realizovať je 22,39 Eur a jeho splatnosť 15.deň mesiaca, počet mesačných vkladov 219, doba trvania medziúveru/stavebného úveru v rokoch 27,48, konečná splatnosť medziúveru/stavebného úveru do 30.06.2039, RPMN pri medziúvere 7,19%, priemerná hodnota RPMN 20,30%, a celková čiastka medziúveru, ktorú musí dlžník zaplatiť 26.777,24 Eur. Základné podmienky stavebného úveru boli v zmluve uvedené ako výška stavebného úveru po pridelení cieľovej sumy: 6969,96 Eur, úroková sadzba stavebného úveru 4,70%, výška mesačnej splátky vrátane úrokov stavebného úveru 78,93 Eur, splatnosť splátok stavebného úveru: 1.deň mesiaca, počet splátok istiny 111, počet splátok úrokov stavebného úveru 111, úroková sadzba úroku z omeškania z omeškaných splátok stavebného úveru: 3 % nad dohodnutú úrokovú sadzbu pre úroky a RPMN 5,40%. Žalovaní 1/ a 2/ sa zaviazali splácať úroky stavebného medziúveru 6,69 % p.a. mesačnými splátkami po 61,33 Eur a po pridelení cieľovej sumy sa zaviazali splácať stavebný úver vrátane úrokov vo výške 4,7 % p.a. mesačnými splátkami po 78,93. Z výpisu z účtu medziúveru vyplýva, že žalobca poskytol žalovaným dňa 22.12.2011 sumu 8800,00 Eur a dňa 03.07.2013 sumu 2070,00 Eur spolu 10870 Eur. Pri poskytnutí úveru zaúčtoval poplatok za spracovanie úveru vo výške 130 Eur, následne účtoval rôzne ďalšie poplatky, celkovo boli poplatky zaúčtované na účte stavebného sporenia vo výške 219,68 Eur. Dlžnú sumu žalobca uplatňoval vo výške 10628,70 Eur, z toho istina (základ pre výpočet riadnych úrokov) 9949,71 Eur, nezaplatené úroky za úver do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti vo výške 678,99 Eur. Z výpisu z účtu za rok 2019 vyplýva, že žalobca eviduje zostatok na účte k zosplatenému medziúveru ku dňu 31.12.2019 vo výške 12170,15 Eur. Bolo preukázané, že žalovaní úver riadne nesplácali, žalobca ich márne vyzýval na splatenie dlžnej sumy s upozornením na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, preto ku dňu 17.09.2018 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru.

4. Súd prvej inštancie posúdil právny vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľský. Dojednanie o poplatku za spracovanie medziúveru vyhodnotil ako neplatné zmluvné dojednanie, nakoľko tento bol zjednaný v rozpore s požiadavkou dobrých mravov na ujmu spotrebiteľa, lebo poplatku chýba hospodárska ekvivalencia vo vzťahu veriteľ a dlžník, keď žalobca nepreukázal za aké konkrétne poskytnuté služby vlastne má dlžník poplatok platiť. Zároveň súd poplatky za upomienky a predžalobné upomienky, resp. individuálne riešenie omeškania splátok, ktoré žalobca účtoval žalovaným spolu vo výške 40 eura, vyhodnotil ako neprijateľné zmluvné podmienky, keď predmetné poplatky neboli v zmluve ani spomenuté, navyše poplatky za upomienky vo výške 15 eura, sú zjavne neprimerané. Čo sa týka poplatku za vedenie účtu stavebného sporenia tento v zmluve nebol individuálne dojednaný, ale len jednostranne určený žalobcom v sadzobníku poplatkov. Vedenie úverového účtu nepredstavuje samostatnú odplacnú službu banky klientovi, práve naopak slúži výhradne záujmom banky. Všetky žalobcom zaúčtované poplatky, ktoré súd vyššie posúdil za neprijateľné podmienky, tak súd zohľadnil pri určení konkrétnej výšky dôvodného nároku žalobcu, a priznal žalobcovi zostatok istiny vo výške 9360,03 Eur (ktorý predstavuje ním uplatnenú istinu 9949,71 Eur bez poplatku za spracovanie medziúveru 130 Eur, a poplatkov za upomienky, predžalobné výzvy resp. individuálne riešenie omeškania splátok spolu 16 x15 Eur t.j. 240 Eur, poplatku za uzatvorenie zmluvy - 110 Eur, poplatkov za vedenie účtu stavebného sporenia - 109,68 Eur), a uplatnené kapitalizované úroky do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru vo výške 678,99 Eur, spolu teda 10039,02 Eur.

5. Zároveň súd priznal žalobcovi úroky z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne zo sumy 9360,03 Eur (nesplatená istina) za obdobie od 18.09.2018 (od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti) do zaplatenia. Nepriznal mu úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov do zosplatenia pohľadávky (678,99 Eur) s poukazom na ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého

príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (úroky z omeškania z dojednaných úrokov, resp. z úrokov z omeškania) veriteľ nemá preto, že ani Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Žalobca nemá nárok ani na úroky z úveru za obdobie po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, keď po zosplatnení úveru patria veriteľovi iba úroky z omeškania. V tejto súvislosti súd poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012, a na závery rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 190/2014 zo dňa 30.06.2015 i na ďalšie rozsudky krajských súdov SR. Súd potom vychádzal zo sumy reálne poskytnutého a čerpaného mimoriadneho medziúveru vo výške 10870 Eur (bez žalobcom strhnutých poplatkov vo výške 130 Eur, ktoré dojednanie považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku aj s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.11.2012, sp. zn. 18Co/109/2011) a z týchto dôvodov žalobu v prevyšujúcej časti ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 255 a § 262 CSP, podľa pomeru úspechu v spore, pričom vzal do úvahy aj príslušenstvo, predstavujúce významnú časť uplatneného nároku.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca aj žalovaný v 2. rade. Žalobca sa odvolal proti zamietajúcejmu výroku a výroku o trovách konania majúci za to, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a konanie má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Poukázal na to, že zmluva o úvere je absolútny obchod bez ohľadu na povahu účastníkov úverového vzťahu sa preto spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, pričom ustanovenie § 497 priznáva veriteľovi právo požadovať nielen vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov ale aj právo požadovať úroky za úver. Odvolateľ poukázal tiež na znenie ust. § 502 a 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, a tiež § 13 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, z ktorých je nepochybné, že povinnosť dlžníka platiť dohodnutý úrok za úver zaniká až úplným vrátením poskytnutých prostriedkov. Ak by porušením povinnosti dlžníka, v dôsledku ktorého žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru zanikol veriteľovi nárok na zaplatenie úrokov za úver, dlžník by prakticky porušením povinnosti získal pre neho výhodnejšie postavenie, nakoľko by sa zbavil povinnosti plniť zmluvne dohodnuté plnenie, čo by bolo v rozpore s dobrými mravmi a je neakceptovateľné v právnom štáte. Tento názor potvrdzujú aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a to sp. zn. 6Cdo/113/2018, sp. zn. 6Cdo/113/2018, sp. zn. 5Cdo/42/2020 i viaceré rozhodnutia krajských súdov. Pokiaľ ide o nárok na úrok z omeškania z úrokov za úver do vyhlásenia splatnosti, žalobca uviedol, že nesúhlasí s názorom okresného súdu, podľa ktorého žalobca ako veriteľ nemá právo ho požadovať. Odvolateľ poukázal na § 497 Obchodného zákonníka, z ktorého vyplýva, že zaplatenie úrokov za poskytnutie úveru je zákonným záväzkom dlžníka. V zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v prípade omeškania s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania. Z uvedeného vyplýva, že úrok z omeškania predstavuje sankciu za porušenie povinnosti, veriteľ je oprávnený požadovať ho popri plnení, na ktoré má nárok. Veriteľ je teda oprávnený požadovať úroky z omeškania z celej časti záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní. Ku dňu splatnosti úveru nezaplatené úroky predstavujú zákonom stanovené plnenie zo zmluvy, ktoré má veriteľ právo požadovať. Dlžník je s týmto plnením v omeškaní, a teda v zmysle § 517 ods. 2 OZ má veriteľ právo z tohto plnenia požadovať aj úroky z omeškania. Tento záver vyplýva z viacerých rozhodnutí krajských súdov i uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/143/1998. Pokiaľ ide o nárok na poplatok za spracovanie úveru vo výške 130,- Eur, ide o nárok vyplývajúci priamo zo zákona, konkrétne ide o odplatu, ktorú je banka oprávnená od dlžníka požadovať v zmysle ust. § 499 Obchodného zákonníka. Vyplatená suma bola znížená o sumu poplatku za spracovanie medziúveru, aby žalovaný neboli osobitne zaťažení povinnosťou uhradiť tento poplatok. Žalobca žalovaným peňažné prostriedky na úhradu tohto poplatku požičal, čím im de facto vyšiel v ústrety, aby ho nemuseli hradiť z vlastných prostriedkov. V danom prípade nie sú naplnené predpoklady pre vyhodnotenie dojednanie ako neprijateľnej podmienky. Pokiaľ ide o nárok na ďalšie poplatky, ktoré okresný súd žalobcovi nepriznal, tieto si žalobca ďalej neuplatňuje. Vzhľadom na vyššie uvedené mal žalobca za to, že súd mu mal priznať sumu poplatku za spracovanie úveru vo výške 130,- Eur, ďalej úrok z úveru 6,69 % ročne mal byť priznaný z istiny vo výške 9.490,03 Eur (t.j. súdom pôvodne priznaná istina + 130,- Eur) minimálne počas doby dohodnutej v zmluve o úvere ako doby konečnej splatnosti úveru, t.j. od 18.9.2018 do 30.6.2039 a rovnako tak mal byť priznaný nárok na úrok z omeškania aj zo sumy nezaplatených úrokov za úver do vyhlásenia splatnosti vo výške 678,99 Eur + 130,- Eur, a to od 18.9.2018 do zaplatenia. Navrhol preto napadnutý výrok II. a III. zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Žalovaný v 2. rade napadol odvolaním celý rozsudok, keď uviedol, že na jeho majetok bol vyhlásený konkurz a uznesením Okresného súdu Trnava zo dňa 18.06.2020 súd rozhodol o úplnom oddĺžení spôsobom osobného bankrotu. Žalovaný v 2. rade, ako dlžník, teda má byť zbavený všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené len v konkurze, a v tomto prípade ide aj o predmetný dlh voči veriteľovi Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., ktorý dlh sa stáva voči žalovanému v 2. rade nevymožiteľný. Navrhol, aby súd konanie voči nemu zastavil.

8. Žalobca v podstate s odvolaním žalovaného v 2. rade súhlasil, naďalej však trval na podanom odvolaní voči žalovanej v 1. rade.

9. Žalovaná v 1. rade k odvolaniu žalobcu uviedla, že považuje rozhodnutie v napadnutom rozsahu za vecne správne. Žalobca sa chybne odvoláva na Obchodný zákonník a označuje spotrebiteľskú zmluvu za absolútny obchod, hoci spotrebiteľská zmluva sa riadi hlavne Občianskym zákonníkom, zákonom o spotrebiteľských úveroch a zákonom o ochrane spotrebiteľa, pričom voľba Obchodného zákonníka môže mať charakter nekalej zmluvnej podmienky, nakoľko normy obchodného práva sú v mnohých oblastiach nevýhodnejšie pre spotrebiteľa.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je dôvodné v časti smerujúcej voči žalovanému v 2. rade zastaviť a vo zvyšku rozhodnutie čiastočne zmeniť a čiastočne zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného v 2. rade, toto vyhodnotil odvolací súd ako dôvodné, keď mal zistené, že na majetok žalovaného ako dlžníka bol dňa 18.06.2020 vyhlásený Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 25OdK/194/2020 konkurz, ktorá skutočnosť vyplýva z Obchodného vestníka č. 121/2020. Odvolací súd preto postupoval v zmysle § 167e ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ZKR), podľa ktorého ak bol vyhlásený konkurz, súd bez zbytočného odkladu zastaví konanie, v ktorom sa uplatňuje pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze (§ 166a ZKR) alebo sa považuje za nevymáhateľnú (§ 166b ZKR). Nakoľko po vydaní rozsudku súdom prvej inštancie bol na majetok žalovaného v 2. rade vyhlásený konkurz, v ktorom bol dlžník oddĺžený, odvolací súd konanie voči žalovanému v 2. rade zastavil. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 a § 257 CSP, vychádzajúc z tej okolnosti, že dôvodom zastavenia konania bola síce skutočnosť, ktorá nastala na strane žalovaného, tomuto však z objektívneho hľadiska nemožno pričítať zavinenie na zastavení konania a preto žalobcovi náhradu trov tohto konania voči žalovanému v 2. rade nepriznal.

12. V ďalšom sa potom odvolací súd zaoberal iba odvolaním žalobcu smerujúcim voči žalovanej v 1. rade. V konaní pred súdom prvej inštancie sa žalobca domáhal zaplata sumy 10 628,70 Eur spolu s úrokom 6,69 % ročne zo sumy 9949,71 Eur od 18.09.2018 do zaplata a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 10 628,70 Eur od 18.09.2018 do zaplata, súd mu z toho priznal sumu 10.039,02 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 9.360,03 Eur od 18.09.2018 do zaplata, a žalobu zamietol vo zvyšnej časti istiny 589,68 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% zo sumy 1.268,67 Eur od 18.9.2018 do zaplata a úrokom z úveru vo výške 6,69% zo sumy 9.949,71 Eur od 18.9.2018 do zaplata.

13. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vymedzeného rozsahom a dôvodmi podaného odvolania bol teda rozsudok súdu prvej inštancie smerujúci voči žalovanej v 1. rade a to v časti zamietnutia žaloby, t.j. výroku II a v závislom výroku o trovách konania. Ani zamietajúci výrok II však nebol odvolaním napadnutý celý, ale iba čo do výšky nepriznanej sumy 130,- eur ako poplatku za spracovanej úveru, ako

aj sumy nepriznaných úrokov zo sumy 9.490,03 eur (ako sumy žalovanej istiny po jej ponížení o sumu nepriznaných poplatkov, t.j. 9949,71 Eur - 459,68 Eur, ktoré odvolaním napadnuté neboli) a úrokov z omeškania zo sumy nezaplatených úrokov za úver do vyhlásenia splatnosti vo výške 678,99 Eur aj poplatku 130,- Eur, a to od 18.9.2018 do zaplatenia. Pokiaľ ide o zvyšnú zamietajúcu časť uplatnenej istiny vo výške 459,68 Eur (pozostávajúcej z ostatných nepriznaných poplatkov), výrok v uvedenej časti nadobudol právoplatnosť, keďže odvolanie proti nemu podané nebolo, to isté platí o príslušenstve tejto sumy.

14. Ako prvé sa odvolací súd zaoberal dôvodnosťou podaného odvolania v časti nepriznaného poplatku za spracovanie úveru v sume 130,- Eur. Súd prvej inštancie svoje zamietajúce rozhodnutie založil na konštatovaní, že dohoda o poplatku je neplatné zmluvné dojednanie, tento bol zjednaný v rozpore s požiadavkou dobrých mravov na ujmu spotrebiteľa, nakoľko mu chýba hospodárska ekvivalencia vo vzťahu veriteľ a dlžník, poplatok slúži len veriteľovi na úhradu jeho administratívy a za uplatnenú protihodnotu nie je spotrebiteľovi poskytovaná žiaden benefit.

15. Odvolaciemu súdu však nie je zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k tomuto záveru, z ktorého konkrétneho dôkazu tento záver vyvodil. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-621/17 z 3.10.2019 (ktoré dáva odvolací súd do pozornosti súdu prvej inštancie) článok 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že zmluvná podmienka, ktorá sa týka poplatkov za správu zmluvy o úvere a ktorá neumožňuje jednoznačne určiť konkrétne služby poskytované ako protihodnota, v zásade nespôsobuje v rozpore s požiadavkou dobrej viery na úkor spotrebiteľa značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami strán, ktoré vyplývajú zo zmluvy. Podľa toho istého rozhodnutia Súdneho dvora EÚ článok 4 ods. 2 a článok 5 smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že z požiadavky, podľa ktorej musí byť zmluvná podmienka formulovaná jasne a zrozumiteľne, nevyplýva povinnosť, aby také zmluvné podmienky, o aké ide vo veci samej, ktoré neboli individuálne dohodnuté a sú obsiahnuté v zmluve o úvere uzatvorenej so spotrebiteľmi, pričom presne určujú sumu poplatkov za správu a poplatku za poskytnutie úveru, ktoré znáša spotrebiteľ, spôsobilých výpočtu a dátum ich splatnosti, tiež podrobne špecifikovali všetky služby poskytované ako protihodnota dotknutých súm. Odvolací súd je toho názoru, že každý poskytovateľ úveru má náklady spojené so spracovaním obchodného prípadu, ktoré spočívajú jednak v odmene jeho pracovníkov, ale prakticky v zabezpečení celej jeho činnosti, a teda sotva možno dospieť k záveru, že poplatok za správu úveru tak nemá žiadnu protihodnotu. Zároveň dáva do pozornosti, že Obchodný zákonník v súvislosti s úverovou zmluvou výslovne ustanovuje v § 499 možnosť dojednať odplatu za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky v prípade, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

16. Ak potom súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie výlučne na závere, že ide o neplatnú zmluvnú podmienku z dôvodu, že poplatok nesleduje záujem spotrebiteľa a veriteľ zaň neposkytol žiadne plnenie, potom vec nesprávne právne posúdil, v dôsledku čoho nevykonal dôkazy potrebné pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku a jeho rozhodnutie v uvedenej časti je minimálne predčasné. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v označenom rozsahu s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a podľa § 391 CSP vec vrátil v zrušenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v ktorom prvoinštančný súd, súc pritom viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude musieť doplniť dokazovanie (§ 295 CSP) v rozsahu potrebnom pre posúdenie dôvodnosti nároku na zaplatenie sumy 130,- Eur, v ktorom bude zisťovať, či bol tento poplatok riadne zmluvne dohodnutý, aké je vôbec znenie konkrétneho dojednania, (keď z obsahu spisu vyplýva, že Sadzobník poplatkov nebol zatiaľ ani doložený) a následne vec v tejto časti opätovne právne posúdi berúc do úvahy aj vyššie uvádzané výhrady odvolacieho súdu.

17. V ďalšom sa odvolací súd zaoberal dôvodnosťou zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie v časti o zaplatenie zmluvného úroku z istiny za obdobie po zosplatnení úveru v podstate s argumentáciou, že veriteľ má nárok na úroky z úveru len do splatnosti úveru.

18. V zmysle § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

19. Základnou právnou otázkou v danom prípade, ako ju nastolil odvolateľ, bola otázka existencie a doby trvania nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru, teda či v prípade zosplatnenia úveru veriteľom pred dojednanou splatnosťou úveru v dôsledku porušenia povinnosti dlžníka vzniká veriteľovi resp. mu zostáva zachovaný nárok na úroky z úveru a to popri úrokoch z omeškania a dokedy. Súdna prax na Slovensku bola dlhodobo pri riešení tejto otázky nejednotná.

20. Časť súdov zastávajúca názor, že veriteľ má nárok na úroky z úveru výlučne do splatnosti dlhu a od jeho splatnosti je dlžník povinný platiť iba úroky z omeškania, sa opierala najmä o rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 476/2012, ktorý akceptoval názory všeobecných súdov, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok) a od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania, teda, že po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru.

21. Po prvýkrát k tejto otázke, hoci okrajovo, zaujal stanovisko NS SR v uznesení sp. zn. 6Cdo 113/2018 zo dňa 30.7.2019, keď v závere rozhodnutia upriamil pozornosť odvolacieho súdu na rozsudok Súdneho dvora (piatej komory zo 7.8.2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17), v ktorom sa uvádza, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovanie za nesplnenie povinnosti dlžníkom platiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinností a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia. Z týchto záverov tak vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania.

22. Následne priamo túto otázku v dovolacom konaní riešil NS SR vo veci sp. zn. 5Cdo 42/2020 zo dňa 16.6.2020. V tomto rozhodnutí NS SR skonštatoval, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania.

23. Najvyšší súd pokračoval, že zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednaní, t.j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

24. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

25. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a

zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviaže platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 OZ. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

26. Najvyšší súd SR potom dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Najvyšší súd neskôr i v ďalších veciach, napr. pod sp. zn. 1Cdo/94/2019, 3Cdo/113/2019, 7Cdo/118/2019, 8Cdo/237/2019, 2Cdo/115/2019, 5Cdo/73/2020, 8Cdo/135/2020, 8Cdo/221/2019, 9Cdo/24/2020 dospel k zhodnému riešeniu tejto právnej otázky. Uvedený záver napokon prijalo i občianskoprávne kolégium NS SR pod R 5/2021.

27. Vychádzajúc z uvedenej argumentácie najvyššieho súdu, ktorú si odvolací súd osvojil, treba dospieť k záveru, že veriteľ má nárok na úroky z úveru aj za čas po jeho predčasnom zosplatnení, maximálne však do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník podľa zmluvy zaplatil. Úrok tak nemôže byť priznaný až do zaplatenia (ako sa toho domáha žalobca), kedy by potenciálne mohol presahovať uvedený horný limit. V prejednávanej veci išlo o úverovú zmluvu uzavretú v roku 2011, v ktorej bola dohodnutá úroková sadzba medziúveru 6,69% ročne s fixáciou na dobu 5 rokov, následne už bolo možné zo strany veriteľa úrokovú sadzbu meniť, pričom splatnosť úveru pri riadnom priebehu splácania mala nastať až 30.06.2039. Je preto nutné, na zistenie, v akej výške patril veriteľovi úrok pri riadnom a včasnom splácaní podľa dohodnutých zmluvných podmienok, doplniť vo veci dokazovanie, aby bolo možné ustáliť maximálnu sumu, do výšky ktorej žalobcovi úroky patrili, keďže tieto skutočnosti zo spisu nevyplývajú.

28. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie dospel k inému právnemu záveru, vec nesprávne právne posúdil a zároveň v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal nevyhnutné dokazovanie (§ 295 CSP) potrebné pre zistenie výšky úrokov z úveru, aké by pri riadnom plnení povinností žalovaná zaplatila, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom. Preto aj v tejto časti odvolací súd rozsudok podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a podľa § 391 CSP vec vrátil v zrušenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

29. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní, súc pritom viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude doplniť dokazovanie v rozsahu potrebnom pre zistenie výšky úroku z úveru, akú by žalovaná pri riadnom plnení povinností z predmetnej úverovej zmluvy zaplatila ako cenu peňazí, a touto maximálnou výškou je potrebné potom ohraničiť úrok z úveru náležiaci žalobcovi aj po zosplatnení úveru až do zaplatenia (najviac však do výšky úroku z úveru akú by žalovaný pri riadnom plnení povinností z úverovej zmluvy zaplatil ako cenu peňazí).

30. Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu voči zamietnutiu žaloby v časti úroku z omeškania zo sumy nezaplatených úrokov za úver vyčíslených do vyhlásenia splatnosti (t.j. do 17.09.2018) vo výške 678,99 Eur, ktoré žalobca žiadal od 18.09.2018 do zaplatenia, aj v tejto časti odvolací súd vyhodnotil odvolanie ako dôvodné. Súdom prvej inštancie tieto úroky z omeškania žalobcovi nepriznal s poukazom na ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, majúca za to, že právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (úroky z omeškania z dojednaných úrokov, resp. z úrokov z omeškania) veriteľ nemá preto, keď ani Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Odvolací súd sa s uvedeným názorom prvoinštančného súdu nestotožňuje. V prípade úrokov z omeškania z vyčísleného dlžného zmluvného úroku nejde o neprípustné úroky z úrokov. Úroky z úveru predstavujú cenu požičaných peňazí, ktorú je dlžník povinný zaplatiť spolu so záväzkom vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky tak, ako to vyplýva aj z úpravy § 497 Obchodného zákonníka. Pokiaľ dlžník mešká s úhradou úroku, má veriteľ právo požadovať úroky z omeškania z nezaplatených úrokov z úveru. Je potrebné rozlišovať úroky z úveru ako zmluvne dohodnutú cenu peňazí a úroky z omeškania ako sankciu za meškanie s úhradou záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy. Ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka zakotvuje právo veriteľa pri omeškaní dlžníka odstúpiť od zmluvy a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu aj s úrokmi, preto ak je potom dlžník v omeškaní so splatením peňažného záväzku, je povinný

platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania, pričom súčasťou peňažnej sumy vyplývajúcej z úverovej zmluvy, ktorú má dlžník vrátiť je nielen istina úveru, ale aj dohodnuté úroky. Preto v tejto časti odvolací súd napadnutý rozsudok za použitia ust. § 388 CSP zmenil a žalobe v označenej časti vyhovel.

31. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti zamietajúceho výroku II. o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 678,99 Eur od 18.09.2018 do zaplatenia zmenil podľa § 388 CSP a žalobe v uvedenom rozsahu vyhovel a vo zvyšku napadnutý rozsudok zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP a podľa § 391 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie v zrušenom rozsahu, t.j. v časti o zaplatenie sumy 130,- Eur, vrátane úroku 6,69% ročne a úroku z omeškania 5% ročne z tejto sumy od 18.09.2018 do zaplatenia (keďže úroky a úroky z omeškania tvoria príslušenstvo pohľadávky a tieto sledujú osud istiny) ako aj v časti o zaplatenie úroku z úveru vo výške 6,69% ročne zo sumy 9.360,03 Eur od 18.09.2018 do zaplatenia a napokon aj v závislom výroku III. o náhrade trov konania. Keďže v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia sa súd prvej inštancie nezaoberal vecnou dôvodnosťou týchto žalobcom uplatňovaných nárokov, preto jeho povinnosťou v ďalšom konaní bude opätovne vec prejednať, doplniť dokazovanie v naznačenom smere, stranami uplatnené prostriedky procesného útoku a obrany opätovne posúdiť a vo veci znova rozhodnúť. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne i o nároku na náhradu trov konania, vrátane odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 a 3 CSP).

32. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).